

[Jørgen Estrup]

Samtidig vil jeg godt understrege, at den kritik, der ligger i disse ord, ikke skal rettes til Københavns Kommune alene. Københavns Kommune har haft et overordnet ansvar, bestemt, men staten må tage sin store del af ansvaret for det, der er sket i havneområdet; det må havnevesenet naturligvis også, det må private interesser. Der er mange, der i fællesskab har medskyld for, at dette ikke er lykkedes så godt, som vi kunne ønske os.

De mange interessenter, som vi kan se i havneområdet, er netop det, som for os er afgørende for, hvordan vi forestiller os at arbejdet skal foregå. Vi finder, at det er ganske vigtigt, at udvalgsarbejdet på den ene side tilgodeser, at der er mange interessenter, på den anden side også sikrer, at planlægningsarbejdet kan foregå i en kreativ ånd. Det vil sige, at det er et uvildigt udvalg, som sikrer visionerne, samtidig med at interesserne og problemerne i sidste ende går op med visionerne i en højere enhed. Det er derfor, vi har lagt så megen vægt på, at vi får det, vi kalder et uvildigt udvalg, og jeg vil godt i den forbindelse citere, hvad en af dem, der har været mest inde i debatten om dette og har mange erfaringer fra udenlandske problemer af samme type, nemlig arkitekt Ulrik Plesner, skrev den 4. november 1987 i Politiken:

»Til uvildig nytænkning kræves et udvalg, der skal arbejde effektivt og hurtigt med sagen, således at der må konstitueres et *uvildigt* udvalg, der ikke må have én eller flere af sagens parter som medlemmer. Der skal udredes og forstås så mange forhold, der skal afvejes så mange hensyn, f.eks. grundværdistigninger mod brobygningsudgifter, trafikale hensyn mod historiske etc.«

Ja, det er netop problemet. Hver af interessenterne har kun delvise interesser og vil derfor naturligvis følge sine egne interesser, men kan ikke, uden at vi fra Folketinget sikrer helheden, tvinges til at tage de nødvendige hensyn. Det er det, der efter vores opfattelse er så afgørende. Jeg tror, at når vi i udvalgsarbejdet diskuterer, hvordan vi kan sikre det, som er det afgørende, nemlig potentialet i havnen, så vil vi se, at det kan man ikke blot ved at lave en helhedsplanlægning. Det kræver også, at visionerne og ideerne er med, og derved tror jeg også, at vi i sidste ende kan nå frem til en fælles løsning på, hvordan det udvalg skal være.

Dertil kommer så noget, som jeg jo mener er vigtigt i denne sammenhæng. Hvor skal dette planlægningsarbejde, som der altså er enighed om skal i gang, ende? Er det sådan, at vi skal have nedsat et udvalg, som i sidste ende også skal stå for det videre arbejde, eller skal Folketinget så at sige gøre sit eget arbejde færdigt her og nu og derefter overlade det til andre?

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi prøver på at overholde det, som er tankegangen i planlægningslovgivningen, nemlig at Folketinget udstikker rammerne og derefter overlader man det til andre. Derfor synes jeg, det er ganske naturligt, at vi lægger op til et landsplandirektiv som endemålet, før det kan skibes af i en videre organisatorisk struktur, hvor Folketinget ikke blander sig.

Jeg synes, det ville være uheldigt, hvis Folketinget nu nedsatte et udvalg og forestillede sig, at dette også skulle arbejde videre med sagen; dermed havde Folketinget stort set taget ansvaret for de næste mange års udvikling af havnen. Jeg ved ikke, om det er det, der er den socialdemokratiske tanke med udvalget; jeg kunne fristes til at tro det en gang imellem. Jeg synes, det ville være forkert, hvis man på den måde havde en fortsat forbindelse fra Folketingets side med, hvad der skulle ske i sagen.

Jeg lagde mærke til, at ikke mindst den konservative ordfører lagde vægt på, at der var mere, vi var enige om, end vi var uenige om, og at man samtidig understregede, at der var jo en mulighed for, at vi i udvalget i fællesskab kunne skrive en beretning, noget, som fru Dorte Bennedsen også tilsluttede sig som en mulighed. Jeg synes, det er den rigtige måde at gøre det på.

Vi er nu klar over, at der ligger to forslag på Folketingets bord. Vi ved, at ministeren har nogle tanker, og vi ville egentlig gerne se dem skriftligt; det har vi ikke fået lov til endnu, men vi ved, der er nogle tanker.

Det må være helt rimeligt, at udvalget nu i fællesskab prøver på at finde en løsningsmodel, som tilgodeser de mange gode intentioner, der er for Københavns Havn, og at dette meget hurtigt udmønter sig i en beretning. Så tror jeg, at vi på én gang tilgodeser hensynet til selve sagen og samtidig til de mange, der mener, at der nu skal ske noget hurtigt. Jeg vil meget henstille, at vi på den måde så at sige koordinerer de interesser, der i øjeblikket er inden for Folketingets mure.